

Ma Đạo - Khuynh Nguyên

Contents

Ma Đạo - Khuynh Nguyên	1
1. Khuynh Nguyên - Chương 1: Giao Ước	1
2. Khuynh Nguyên - Chương 2: Thù Hận	3
3. Khuynh Nguyên - Chương 3: Cường Bạo	3
4. Khuynh Nguyên - Chương 4: Nghịch Cảnh	4
5. Khuynh Nguyên - Chương 5: Sự Thật	5
6. Khuynh Nguyên - Chương 6: Hành Hình	6
7. Khuynh Nguyên - Chương 7: Duyên Phận	7
8. Khuynh Nguyên - Chương 8: Phiên Ngoại 1: Phụ Tử	9
9. Khuynh Nguyên - Chương 9: Phiên Ngoại 2: Hiệp Nghị	9

Ma Đạo - Khuynh Nguyên

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ cổ đại, Thánh -Ma nội chiến, 1 x 1, bóc đồng vô tâm công, lãnh đạm nhược thụ, niên thượng, HE. Nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-dao-khuynh-nguyen>

1. Khuynh Nguyên - Chương 1: Giao Ước

Y là đứa con riêng của bá tước phu nhân nên người trong gia tộc không ưa y, các anh cùng mẹ khác cha của y thường xuyên cùng với đám bạn của chúng bắt nạt y. Năm y 10 tuổi, y vì một lần bị vu oan ăn trộm thức ăn đãi khách nên bỏ nhà ra đi.

Y từ nhỏ luôn ước mình có được sức mạnh để không bị ức hiếp. Trong lúc lang thang vừa đói vừa mệt, y gặp được một Ma đạo sư và xin gia nhập Ma giáo đoàn. Điều y mong muốn sắp trở thành sự thật vì y nghe nói chỉ những kẻ mạnh mới được Ma giáo đoàn trọng dụng và chống đối được với Thánh giáo đoàn của Quân vương.

Thánh giáo đoàn bao gồm các Thánh kỵ sĩ và Thánh đạo sư chuyên diệt quái vật và bảo vệ quý tộc. Ma giáo đoàn bao gồm các Ma chiến sĩ và Ma đạo sư chuyên săn quái vật và kho báu, và luôn thách đố với Thánh giáo đoàn. Y ở trong Ma giáo đoàn đã được huấn luyện nghiêm ngặt, được cho làm cả ma chiến sĩ và ma đạo sư, pháp thuật lẫn kỹ thuật chiến đấu đều tinh thông luyện thạo. Y muốn báo thù bọn quý tộc đã từng khinh thường y, muốn cho họ biết y mới là kẻ mạnh mẽ thực thụ, không để họ cứ nhiên ức hiếp nữa.

Mười năm trôi qua, y sau bao khổ luyện giờ đã trở thành thành viên chính thức của Ma giáo đoàn và là chàng trai đôi mươi khôi ngô tuấn nhã, khiến vô số mỹ nữ say mê. Y không màng những người ngu ngốc ấy, chỉ chăm chú luyện tập và săn lùng báu vật, tự nâng cao bản thân mình hết mức có thể. Tiếng tăm của y

ngày càng lan rộng bởi những trận chiến với quái vật, những trận đụng độ điên cuồng với Thánh giáo đoàn và cả những cuộc tấn công chớp nhoáng tranh giành bảo vật. Không ai trong Ma giáo đoàn có thể so sánh với y, nhưng y trước sau không đổi vẫn chỉ luôn một mình, lãnh đạm trầm mặc.

Thánh giáo đoàn và bá tước cùng đến tham dự bữa tiệc mừng thọ của lãnh chúa trong vùng phía Nam xa xôi tên Giả Hựu. Y vô tình gặp lại bá tước trong bữa tiệc vì y cũng được mời. Ai cũng thắc mắc vì sao y được mời, chỉ có y và lãnh chúa mới biết. Còn bá tước và hai anh trai (giờ cũng là học viên trong Thánh giáo đoàn) vừa kinh ngạc vừa ganh tị với dáng vẻ uy nghiêm của y hiện tại. Y nhếch môi cười chào họ, hoàn toàn không còn cái bộ dạng yếu đuối của 10 năm trước nữa.

Tại bữa tiệc, con trai lãnh chúa tên là Giả Nghiệt làm y chú ý. Cậu có gương mặt tao nhã, đôi mắt vô cùng sáng và cường nghị. Nếu chọn ảnh vệ cho mình, y nghĩ sẽ chọn cậu. Ấn tượng đầu tiên của cậu với y rất tốt, thậm chí y cũng chẳng hiểu sao lại có cái ý nghĩ muốn cậu là người theo bảo vệ cho y nữa. Hẳn là ở một chữ duyên đi?

Lãnh chúa Giả Hựu bận rộn với việc tiếp các vị khách, chưa có thời gian nói chuyện với y. Hai anh trai y thấy y ngồi uống rượu một mình liền mon men bắt chuyện, tỏ ý muốn làm lành, lại bị y liếc một cái sắc như dao, ngồi im tại chỗ. Bá tước thấy thế cũng không nói gì.

Sau bữa tiệc, các quan khách ra về hết, mặc dù người của Thánh giáo đoàn vẫn nghi hoặc nhìn y. Đợi họ rời khỏi, Y và lãnh chúa mới xuống mật thất bàn chuyện đại sự. Đại sự ở đây là lãnh chúa muốn lật đổ Quân vương để chiếm ngôi, Ma giáo đoàn đã cử y tới giúp ông ta, vì y đặc biệt nhất.

-Ta không phải giúp bất cứ ai cũng được và ngài phải trả giá xứng đáng cho điều ngài muốn. Ngài hiểu ý ta chứ?

Y ngồi đối diện lãnh chúa, chăm chú nhìn ông ta, tay xoay xoay tách trà nóng nghi ngút khói.

-Ta hiểu rõ quy tắc của Ma giáo đoàn mà. Người muốn nhận được gì, Phiêu?

Lãnh chúa nhướn mày, hỏi lại y.

-Con trai của ngài, thừa lãnh chúa!

-Cái gì?

Lãnh chúa tròn mắt nhìn y, sự tức giận dâng trong mâu quang màu nâu của ông ta.

-Không đời nào! Ta chỉ có nó là con trai. Ta đem nó cho người, vậy ai sẽ nối dõi gia tộc chứ. Ta biết một khi ai mà tham gia Ma giáo đoàn đều phải đoạn tuyệt với thân quyến, đồng nghĩa ta mất đi nó. Ta tuyệt đối không chấp nhận điều kiện này.

Y cười lãnh đạm, tiếp lời:

-Chẳng phải lãnh chúa phu nhân đang mang thai hay sao? Muốn làm việc lớn phải biết trả giá, huống chi ta có đòi giết cậu ta đâu. Chuyện này thành công hay không là tùy vào ngài đấy, lãnh chúa Giả Hựu!

Lãnh chúa im lặng một lúc lâu, cơn phẫn nộ cũng nhịn xuống, lát sau mới chậm chậm gật đầu tỏ ý nhượng bộ.

-Việc này nhờ cả vào người. Ta muốn có vương vị, cho dù phải hi sinh tất cả. Tiến hành mau lên, ta e bọn Thánh giáo đoàn đã bắt đầu nghi ngờ rồi đó, Ma chiến đạo sư Phiêu. Ta tin ta và người sẽ làm được, không chỉ vì chúng ta mà còn vì những người bị Quân vương cùng Thánh giáo đoàn chèn ép bóc lột ngoài kia nữa.

-Được, ta biết rồi.

Y đứng dậy, đôi mắt đỏ rực nhìn về phía phòng của Nghiệt, môi vẽ nên một độ cong ma mị mà không ai biết rõ y đang nghĩ gì trong đầu.

2. Khuynh Nguyên - Chương 2: Thù Hận

Ngày lãnh chúa Giả Hựu khởi quân làm phản, Quân vương đã phòng ngừa chỉnh trang từ trước nên lãnh chúa hoàn toàn bị đánh bại mà không hiểu tại sao. Rõ ràng y nói đã hạ độc chú giết chết Quân vương rồi mà, làm thế nào lại còn sống và bày trận bắt giữ ông ta được, còn có Thánh giáo đoàn tham gia nữa? Chẳng lẽ y phản lại giao ước sao?

Con trai ông ta nghe tin như đất trời sụp đổ, chẳng ngờ cha cậu dám làm thế để giờ đây mang vạ vào thân. Y xuất hiện ngay sau đó dẫn cậu rời đi, nói là muốn bảo hộ cho cậu. Cậu ngần ngại nhưng cũng miễn cưỡng đi theo, vì hiện tại không còn lựa chọn nào khác. Cậu đã trở thành con của phản thần, sớm muộn sẽ bị tru di, đi theo Ma giáo đoàn cũng không có gì là quá đáng. Cậu muốn sống, để tìm ra sự thật của cha mình.

Cậu chấp nhận làm ảnh vệ cho y khiến y rất vui. Y suốt ngày dẫn cậu đi khắp nơi mở mang tầm mắt. Y thích cậu, muốn cậu mãi mãi thuộc về y, cho dù có lừa gạt cậu đi nữa, cho dù cha cậu là do chính y hại cũng không thể khiến y lung lạc ý muốn độc chiếm cậu. Cậu thì đứng đưng, chỉ cảm thấy y như là một người giám hộ, một chút tình cảm cũng chẳng hề lay động. Điều cậu luôn canh cánh trong lòng chưa tháo gỡ được là cứu cha, ngoài ra không để ý gì khác cả.

Ba năm từ ngày cậu theo y, y đã huấn luyện cậu thành một ảnh vệ vừa mạnh mẽ vừa tài giỏi. Y từ thích dần chuyển thành yêu cậu, mỗi ngày một nhiều hơn. Sự gần gũi càng làm y khó lòng kiềm chế tâm tư của mình., nhưng cậu không hề hay biết. Rồi một ngày nọ cậu xin y kể cho cậu về chuyện của cha cậu và y khi xưa. Y chột dạ, kiếm cớ thoái thác làm cậu càng sinh nghi, quyết định tự mình tìm hiểu.

Cậu đi tìm cha mình -lúc này đã bị tù đầy ngoài biên ải. Sau khi gặp bao rào cản và cố gắng vượt qua, cậu đã gặp được Giả Hựu. Hai cha con mừng vui khôn xiết kể cho nhau nghe đủ thứ chuyện mình đã trải nghiệm mấy năm nay. Ông ta quả quyết cho rằng chính y đã giở trò hại ông ta. Cậu vì thương cha, lại cho rằng y có mục đích khi nhận nuôi cậu là để lợi dụng nên đã xem y là kẻ thù cần phải tiêu diệt. Trong lòng cậu hiện tại chỉ có hận ý với y, hoàn toàn không cần biết y đã đối xử tốt với cậu thế nào. Cũng vào khi đó, y có cảm giác bất an khi không tìm thấy cậu. Y lo lắng nếu cậu biết hết mọi chuyện, cậu sẽ hận y ghét y, tình cảm của y mãi mãi không thể lay chuyển được cậu. Y thờ dãi, y đành phải dùng cách hối lỗi để cầu xin cậu tha thứ. Được hay không lại là chuyện của sau này.

-Nghịch, cậu về rồi? Cậu làm ta lo lắng đấy!

-Nói đi, là người hãm hại cha ta phải không, Phiêu?

Y không ngạc nhiên trước ánh mắt giận dữ của cậu, y chậm chậm gật đầu và nói:” Ta xin lỗi!” Cậu không kiềm chế được nữa lao vào tóm lấy y mà đánh tới tấp vào mặt, vào đầu y. Cơn giận của cậu thật sự rất đáng sợ. Cậu vừa đánh vừa chửi mắng y không tiếc lời. Y cam chịu không phản kháng. Y nghĩ như thế cậu sẽ nguôi giận.

Đánh mỗi tay, y cũng mặt mày bầm tím, cậu liền lôi y vào phòng đẩy mạnh lên giường. Y khó hiểu nhìn cậu, chỉ thấy sự phẫn nộ trong mắt cậu không ngừng tăng, nhanh chóng tự thoát y mà tiến đến giường. Không phải chứ, chẳng lẽ cậu định... thượng y? Sao lại phát sinh loại sự tình này, nếu có giao hoan cũng phải là y nằm trên mới đúng kia mà? Y không cam tâm nghĩ ngợi, hoàn toàn không để ý thấy tay đã bị cậu trói chặt trên đầu giường từ lúc nào.

3. Khuynh Nguyên - Chương 3: Cường Bạo

Y căng thẳng ngẩng nhìn cậu, dù biết câu trả lời nhưng vẫn hỏi:

-Cậu định làm gì? Nghịch!

-Thượng người, tên giả nhân giả nghĩa!

Cậu rít từng tiếng qua kẽ răng, trực tiếp xé nát y phục y đang mặc, đôi tay thô bạo mơn trớn cơ thể trắng mịn của y. Y rùng mình, nghĩ muốn tránh đi thì dễ rồi, nhưng y nợ cậu, y không thể tránh được. Huống chi y yêu cậu, dù bây giờ bị bắt ỷ khuất dưới thân cậu, y cũng là cam tâm tình nguyện.

Cậu chưa có kinh nghiệm về chuyện này, chỉ làm theo bản năng và cơn phần nộ của mình. Cậu cắn xé khắp cơ thể y đến rướm máu, lại không ngừng dùng ngử điều bốn cột, khinh miệt mà mắng nhiếc y. Y im lặng, cắn chặt môi chịu đựng, tuyệt đối không để bản thân phát ra một tiếng rên la. Cậu dang rộng hai chân y sang hai bên, chẳng chuẩn bị gì đã một đường quất xuyên cơ thể y vào tận sâu. Cơn đau nhức từ sau hậu đình truyền tới làm cho y thống khổ vạn phần mà vẫn cố gắng kìm nén không kêu lên dù một chút. Cậu tiến nhập liên tục bên trong y, không chút lưu tình. Bên dưới tiểu huyết non nớt đã rách ra chảy đầy máu đỏ ướt cả mông lớn. Y quần quai nằm yên mặc cậu dày vò đến tận sáng, làm đến ba bốn lần, tinh huyết lẫn bạch dịch nhơ nhớp dính khắp người y. Cậu mệt mỗi lần ra ngủ, cũng không thêm mở trối cho y. Y cố sức tự giải thoát, chống đỡ thân người vô lực và đau đớn đi tắm rửa. Sợ người khác phát hiện, y lấy hết trải giường chăn gối lẫn y phục tự mình lén lút đi giặt hết.

Những ngày sau đêm nào cũng như vậy. Ban ngày thì hai người trông vẫn bình thường còn ban đêm y bị cậu tra tấn đủ kiểu, ném đủ vũ nhục cùng thống khổ. Y vì yêu cậu nên chỉ im lặng chịu đựng, chẳng biết đến khi nào cậu mới hiểu được chân tình của y. Có lẽ lúc ấy y cũng không còn đủ lực mà đón nhận hạnh phúc nữa. Y khẽ nhếch môi cười tự giễu. Số phận thật biết đùa kẻ hèn mọn như y.

Y lặng lẽ nhìn cậu, đôi mắt rực lửa hận thù kia có khi nào thật sự đối y quan tâm đến một lần chẳng? Y lại chỉ cười, điều đó chắc chắn chẳng bao giờ xảy ra đâu.

4. Khuynh Nguyên - Chương 4: Nghịch Cảnh

-Phiêu, người đã quên mất những gì người cần làm? Trả thù bọn quý tộc, cho chúng đau khổ hơn những gì người đã chịu, người thật sự không nhớ sao? Ta cho người trở thành Ma đạo chiến sư để người suốt ngày quần quýt bên tên ảnh vệ xuất thân từ quý tộc kia đấy hả?

Y đang quỳ trước mặt người bảo hộ của mình, nghe những lời chửi mắng từ Đại Ma đạo sư đã dẫn y về Ma giáo đoàn. Lão thật sự chướng mắt Nghiệt, càng tức giận khi biết y thâm yêu cậu đến nỗi quên đi nhiệm vụ. Ở ngay bên ngoài, cậu đang áp tai nghe trộm cuộc nói chuyện của 2 người.

-Tôi không quên! Xin hãy cho tôi chút thời gian. Tôi chắc chắn sẽ báo thù rửa hận, khiến cho Ma Chủ hài lòng.

-Làm ngay, không hẹn nữa, người phí phạm 3 năm cho tên ảnh vệ kia rồi đấy! Đừng quên vụ của lãnh chúa Giả Hựu người đã thất bại, Ma Chủ nể mặt ta mà không trừng phạt người đã là may cho người. Bây giờ mau trở lại Kinh thành liên minh với các Ma chiến sĩ khác ám sát Quân vương cho ta!

Y chỉ có thể cúi đầu nhận nhiệm vụ, không hề hay biết cậu đã đi trước một bước, nhanh chân đến Thánh giáo đoàn báo hung tin.

Thánh giáo đoàn lúc đầu không tin lời cậu, lẽ đương nhiên vì cậu là con trai của kẻ tạo phản. Cậu hết lòng thuyết phục, còn nói rằng cha cậu bị Ma đạo chiến sư Phiêu hãm hại lôi kéo, có cả thuật lại đoạn đối thoại cậu nghe lén được giữa Đại Ma đạo sư và y. Thánh Chủ quyết định cho cậu cơ hội đoái công cuộc tội, dù gì bảo vệ Quân vương cũng là quan trọng nhất.

Y về phòng chẳng thấy cậu, lòng đoán trước cậu đã phản bội y. Mà không phải, lòng cậu chưa từng hướng về y sao có thể gọi là phản bội. Y khẽ nở nụ cười chua chát, chuyến đi này có lẽ y sẽ lại thất bại, nhưng y không được quyền hối hận. Nếu y nói ra và xin dừng nhiệm vụ, cậu sẽ bị Ma giáo đoàn ghi tên vào danh sách kẻ địch cần tiêu diệt và y phải dùng chính tay mình hạ sát cậu. Y không muốn cậu gặp nguy hiểm, chỉ cần cậu an toàn, cho dù y có chết cũng cam lòng lãnh nhận.

Phiêu lên Kinh, tìm đến một số Ma chiến sĩ, liên kết với họ rồi bàn bạc kế hoạch ám sát Quân vương. Trong lòng chỉ có thể thầm xin lỗi họ chứ không thể nói ra là sẽ bại vong. Vì cậu, y sẵn sàng hi sinh đồng môn. Vì cậu, y sẵn sàng phản lại Ma giáo đoàn. Vì cậu, y có thể đánh đổi tất cả.

Đêm hôm đó, y dẫn đầu nhóm Ma chiến sĩ thâm nhập Hoàng cung, không gian yên tĩnh đến kì lạ. Y cảm nhận được mỗi hành động của họ đều bị theo dõi. Y mặc kệ, trong lòng chỉ nghĩ đến cậu mà thôi. Quả nhiên như y nghĩ, cả nhóm rơi vào kết giới của Thánh pháp sư giăng sẵn, không thể di chuyển được, lại thêm cả đám Thánh chiến sĩ xông ra tước vũ khí, bắt trói họ lại. Chưa kịp động thủ, nhóm của y đã thất bại hoàn toàn. Y nhìn thấy cậu trong đám Thánh giáo đoàn kia, cậu đang mỉm cười, nụ cười của kẻ chiến thắng. Tim y quặn lại, đau đớn như bị ai bóp chặt đến nghẹt thở. Tại sao, cậu chưa một lần nhìn vào ánh mắt tuyệt vọng của y? Tại sao, cậu không chịu tìm hiểu sự thật mà lại thù hận y nhiều như thế? Tại sao, tại sao nghịch cảnh lại trở trêu thế này?

Y bị bắt làm nô lệ, còn là loại nô lệ thấp hèn nhất. Thân thể y ngày đêm bị hành hạ dày vò, ngay trước mặt cậu. Y cố gắng chịu đựng, im lặng không cầu xin, không kêu than một tiếng. Y không phải không biết đau mà là muốn giữ lại chút tôn nghiêm cuối cùng cho mình. Y nhiều lần nhìn về phía cậu, ánh mắt mang ý cười, giống như hỏi cậu rằng cậu có thấy thỏa mãn không, có vừa lòng hả dạ chưa. Dù cho cả người rệu rã, cũng chẳng đau đớn bằng bị vũ nhục ngay trước mắt người mình yêu thương.

Y bắt đầu hối hận, nếu như y của 13 năm trước chết đi, không gia nhập Ma giáo đoàn, thì 10 năm sau đã không si mê cậu, và cũng chẳng có 3 năm chung sống vui vẻ kia. Để rồi giờ đây, hiểu lầm và oán thù đẩy y ra xa cậu, làm cho cậu tan nhà nát cửa, làm cho y thương tích đầy người. Nhưng việc duy nhất y không bao giờ hối hận, đó là y đã trao cho cậu cả trái tim mình.

Y lại cười, tiểu ý mang tuyệt vọng và thống khổ tột cùng.

5. Khuynh Nguyên - Chương 5: Sự Thật

Lãnh chúa Giả Hựu được trả tự do vì tạo phản chỉ là hiểu lầm, tất cả đều vì bị Ma đạo chiến sư Phiêu xúi bẩy. Con trai ông ta là Nghiệt lập công lớn bắt được kẻ hại cha mình, đây hẳn làm nô lệ thấp hèn nhất khiến hẳn nhục nhã, trả giá cho những gì hắn đã làm. Ba tháng sau xử hắn lăng trì thị chúng. Đó là những lời thần dân truyền tai nhau suốt nhiều ngày qua. Nghiệt nghe đến phát chán. Cậu đã vội đi phần nào oán hận khi nhìn thấy Phiêu ngày một tiêu tụy gầy guộc, chỉ là vẫn không hiểu sao y mở miệng nói câu đó, cái câu rửa sạch được oan tình cho cha cậu:” Tội lỗi đều xuất phát từ ta, thật hối hận khi ngày đó ta đến gặp cha người, lão già đã hại ta nhìn sai người rồi*. Người mà y nói rốt cuộc là kẻ nào?

Y cả người trần trụi với đầy vết thương trên da thịt nằm sấp dưới nền đá lạnh lẽo. Cổ và tay chân đều đeo xích sắt nặng nề, cộng thêm đau nhức khiến y chẳng thể cử động. Y chờ từng ngày qua, mong mau đến cái chết, cái chết mà cả cậu và y đều muốn. Yêu, trong y tình yêu đã tắt dần, mọi hi vọng đều tan biến. Cho đến lúc chết đi, cậu cũng không thể hiểu y đã chịu đựng bị mọi người khinh bỉ thế nào, hiểu lầm thế nào, hi sinh thế nào chỉ vì cậu, vì nụ cười vui vẻ của cậu mà thôi.

Giả Hựu đến tìm y. Ông ta cần hỏi rõ vì sao y nhận hết tội lỗi và muốn biết sự thật trước kia là gì. Cậu dẫn cha tới chỗ y, tò mò hỏi có chuyện gì thì ông ta im lặng không trả lời. Đến nơi, ông ta bảo cậu ra ngoài để ông ta nói riêng với y. Cậu thấy lạ nhưng vẫn ngoan ngoãn vâng lời lui đi.

-Người muốn biết sự thật sao?

Y nhếch môi nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt tựa hồ không lay động nhìn lãnh chúa. Ông ta chậm rãi gật nhẹ. Y chép miệng, nói rõ từng tiếng:

-Ta không hại người. Ta thật sự có hạ độc và yểm tà thuật lên người Quân vương. Nhưng đám Thánh giáo đoàn đã nghi ngờ ta và người có âm mưu từ lần sinh thần của người, nên đã có sự phòng bị rồi. Khi người tấn công hoàng cung là rơi vào tròng của họ, ta và người đã bị họ tương kế tựu kế lập mưu gài bẫy.

Y ngừng lại, hít một hơi rồi tiếp lời:

-Ta biết âm mưu bại lộ liền mang Nghiệt đi, cho cậu ấy trở thành một ảnh vệ mạnh mẽ bên cạnh ta. Nhưng ta cũng biết cậu ấy có ngày đi tìm người, chỉ là không ngờ người hiểu lầm ta mà khiến cho cậu ấy đem lòng oán hận ta nhiều như thế. Cậu ấy trút tất cả tội lỗi cho ta, thậm chí bán đứng ta với Thánh giáo đoàn. Ta biết hết, nhưng sẵn sàng làm theo điều cậu ấy và người muốn. Bây giờ người trong sạch và tự do rồi, đừng nghĩ cách phản bội Quân vương nữa, vì con trai người và vì bản thân người đi!

Ông ta im lặng ngồi xuống cạnh y nghe cận kề từng câu từng chữ. Nói thật thì ông ta cũng chẳng còn hơi sức và thể lực để tạo phản nữa. Vấn đề là ông ta vẫn không hiểu, tại sao y hết lần này đến lần khác không chịu nói rõ ra mà cam tâm nhận khuất nhục đến tận cùng như vậy.

- Người còn thắc mắc nữa sao?

Y như nhìn thấu ông ta, khẽ mỉm cười. Ông ta lại gật đầu.

-Ta yêu con trai người. Ta yêu Nghiệt từ lần đầu nhìn thấy cậu ấy ở lễ sinh thần ba năm trước. Người hiểu rõ rồi chứ! Và, xin người hãy giữ kín bí mật này giúp ta cho đến ngày ta chết.

Ông ta ồ lên một tiếng như thông suốt tất cả sự việc. Giờ thì ông ta biết vì sao ngày đó cái giá y đòi ông ta trả nếu tạo phản thành công là Nghiệt rồi. Ông ta lên tiếng hỏi:

-Nó không biết gì về mọi chuyện? Người từ bỏ sao, Phiêu? Hay... hay ta nói cho nó nghe phần tình cảm của người?

Y trừng mắt nhìn ông ta cảnh cáo:

- Ngu ngốc! Người nói ra thì phụ tử người sẽ lại khổ sở như trước chứ không giống bây giờ đâu. Mặc kệ ta, ta ôm ấp chân tâm cũng vô ích. Thân thể ta đã dơ bẩn ô uế, linh hồn ta đã hiến dâng cho quỷ dữ, ta đã kiệt lực rồi. Chết mới là giải thoát cho ta, dù phải xuống địa ngục cũng là do ta tự chọn lấy, không oán không hối.

Ông ta đưa tay ra xoa đầu y, phun ra một chữ “ngốc” rồi lặng lẽ rời đi. Y nhìn theo bóng nam nhân dần khuất, đôi mắt nặng nề cũng chậm rãi khép lại. Y buồn ngủ rồi. Ngày mốt đã đến hạn ba tháng. Y sắp được nghỉ ngơi, ngủ một giấc ngủ vĩnh hằng không còn đau khổ.

6. Khuynh Nguyên - Chương 6: Hành Hình

Ngày xử tử Phiêu đã tới. Y bị áp giải ra pháp trường, vẫn một thân thể trần trụi tả tơi những vết thương và máu. Y nặng nhọc đảo mắt tìm Nghiệt, y muốn nhìn cậu thật kĩ, nhìn một lần cuối.cùng. Y cười nhạt rồi thở dài. Y không nhìn thấy Nghiệt đâu cả, chắc cậu không muốn nhìn cảnh y bị róc từng mảng da thịt vì ghê tởm chẳng? Y thất vọng lắc đầu. Không sao. Hình bóng cậu sớm đã in trong tâm trí y, chắc chắn khi xuống địa ngục y sẽ chẳng uống Vong Sinh Thủy để lưu lại hình bóng ấy trong kí ức của mình.

Hôm nay là lần cuối y nhìn được mặt trời mà mặt trời lại bị mây che phủ mất. Trời âm u, rất thích hợp để hành quyết tội nhân. Có lẽ ngay cả Thiên sứ cũng không muốn hạ mắt nhìn một linh hồn thấp hèn như y. Y chợt nhớ tới bá tước phu nhân -mẫu thân của y, người đã vì gia đình mới giàu sang cao quý mà bỏ mặc y -giờ này chắc bà đang sống vui vẻ hạnh phúc cùng bá tước và 2 anh trai không cùng huyết thống kia. Cũng tốt, nếu bà còn nhớ tới y chỉ sợ sẽ bị liên lụy. Y đã suy nghĩ rất nhiều, lòng thù hận với gia môn bá tước cũng dần vơi đi, ít ra không có y họ sẽ sống thoải mái hạnh phúc cùng nhau.

Nếu như không có y, cậu sẽ không lưu lạc bên ngoài suốt ba năm.

Nếu y biến mất, tất cả mọi người đều bình yên. Ma giáo đoàn sẽ không bị y làm cho mất mặt, những Ma chiến sĩ ngày trước cũng không vì y mà thân vong.

Phải rồi, đáng ra y không nên xuất hiện trên đời này. Y đáng chết. Nghìn lần đáng chết.

Y cười tự giễu, nước mắt bắt giác tuôn rơi. Nóng và mặn. Y khóc ư? Đã 13 năm rồi, từ hôm rời khỏi phủ bá tước, y không hề khóc một lần nào. Bây giờ sắp cận kề cái chết mà lại khóc. Là khóc cho bản thân y ư? Là y tự thương hại y ư? Có lẽ y vì tình mà yếu đuối quá rồi. Ma đạo sư bảo hộ cho y mạng y thật đúng. Chỉ là y không hề hối hận chút nào cả. Gặp cậu, yêu cậu, chết vì cậu là điều y chưa bao giờ hối hận.

Hai tên đao phủ cầm đại đao sáng loáng, vô cùng sắc bén tiến đến trước mặt y. Y chậm rãi nhắm mắt, chờ đợi những nhát đao cắt xuống từng miếng da thịt trên người mình. Bên tai bỗng vang lên tiếng la hét thất thanh, rồi y cảm giác xích sắt trên người bị tháo đi và ai đó công y phi thân bay lên. Y mở to mắt nhìn ngơ ngác, người công y đang chạy nhanh như gió không ai khác... chính là cậu. Phía sau các Thánh chiến sĩ và cận vệ hoàng gia đang ráo riết truy đuổi.

-Làm càn! Mau bỏ tôi xuống! Cậu biết cậu đang làm cái gì không hả nhóc?

- Ta đang làm nhiệm vụ của 1 ảnh vệ -bảo hộ chủ nhân của mình.

Cậu thản nhiên đáp, nhanh chóng phi lên cỗ xe ngựa đã đợi sẵn. Bên trong xe còn có lãnh chúa Giả Hựu đang nhìn y mỉm cười.

-Các người tại sao lại...? Các người muốn chết lắm à? Cướp tội nhân đi cũng là tạo phản đấy.

Cậu nhíu mày ôm y, thì thầm bên tai:

-Ta chưa muốn chết, vì ta còn phải thú người làm thê tử.

Tùy tùng của lãnh chúa đánh xe lao nhanh đi. Quân đoàn đuổi theo không kịp vì họ chưa chuẩn bị kỵ mã. Cỗ xe vẫn chạy vun vút, nhắm hướng Ma giáo đoàn phi nước đại. Bên trong xe, y cứ đờ nhìn cậu. Chẳng lẽ Giả Hựu léo mép đã nói ra hết mọi chuyện? Nhưng mà cậu cũng đâu yêu y, sao muốn lấy y, vì tội lỗi hay thương hại ư? Y nghĩ mãi cũng không tài nào hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra.

7. Khuynh Nguyên - Chương 7: Duyên Phận

-Người còn dám vác mặt về đây sao đồ vô dụng? Chỉ vì sự ngu muội của người mà hại chết bao nhiêu Ma chiến sĩ tinh nhuệ biết không hả? Người thừa hiểu bọn quý tộc và đám Thánh giáo đoàn chẳng ra gì mà vẫn chịu để chúng hành hạ ra nông nổi này, vì thằng nhóc ảnh vệ phản phúc kia đáng sao? Thứ như người nên giết chết luôn đi, ta đào tạo dạy dỗ người thật phí hoài công sức mà, khốn kiếp!

Đại Ma đạo sư bảo hộ y tức giận dùng roi quất xuống tới tấp, ai thấy cũng xót xa nhưng chẳng dám chen vào can ngăn. Y quỳ dưới đất, im lặng cúi đầu mặc cho ông ta đánh đến khi hả giận mới thôi. Ông ta quăng roi xuống đất, cau mày bảo y:

- Về phòng tự vấn 3 ngày, đến khi Ma chủ về sẽ định đoạt xử phạt người. Sẵn tiện quản cho kỹ người người dẫn về, nếu không ngay cả ta cũng chẳng bảo vệ nổi người đâu!

Y mệt mỏi nói " Thuộc hạ đã biết" rồi loạng choạng đứng dậy, để cho Nghiệt đồ về tư phòng. Cậu cùng cha mình lấy thuốc trị thương bôi cho y thì y lắc đầu từ chối:

-Không cần! Ta không sao, nó sẽ tự lành.

Y ghé người nằm xuống giường, mặc kệ quần áo rách nát còn dính đầy máu vì bị roi quất lúc nãy. Cậu bực bội xé luôn y phục của y, nhất quyết bôi thuốc cho y. Y phản kháng không được đành nằm yên, mặc cho thuốc ngấm vào những vết thương rất buốt.

Cậu suốt ngày quanh quẩn trong phòng chăm sóc y, cha cậu cũng giúp đỡ. Có điều y rất ít nói, luôn cố gắng né tránh hai người họ. Y sợ nếu sống trong mộng đẹp quá nhiều, đến khi tỉnh lại y sẽ càng đau khổ. Huống chi, y hiện giờ đã không còn xứng đáng để yêu cậu nữa. Mặc cậu cầu nhau, mặc cậu bực tức, y vẫn như cũ lãnh đạm cùng né tránh.

- Ta nói thú người làm thê là lời thật, người không tin ta mới lạnh nhạt với ta như vậy sao?

Cậu quát lớn khi y hất chậu nước rửa chân đi làm cậu cả người ướt sũng. Y nhếch môi vẽ ra nụ cười miễn cưỡng, đáp:

- Không phải ta không tin mà là ta không muốn lấy cậu! Cậu cũng đâu yêu thích gì ta, còn chà đạp ta thậm tệ, bây giờ muốn chuộc lỗi hay ban chút lòng thương hại cho ta đây?

-Câm miệng! Người là của ta thì ngoan ngoãn làm theo lời ta! Tên ngu ngốc này, chẳng phải người vẫn chiều theo ý muốn của ta hay sao, bây giờ lại cãi ta? Nói mau!

Cậu tức giận cởi sạch y phục của cả hai, nâng cầm y miết mạnh, tay còn lại chạm lên từng vết sẹo xấu xí trên người y. Y khổ sở nhìn cậu, cố vùng ra khỏi tay cậu, thu mình vào trong góc tường. Cậu cười mỉa mai, cao giọng:

-Sao, sợ ta chạm vào người? Người cũng đâu phải đàng hoàng gì, càng không phải khiết phích, có cần tỏ thái độ với ta thế không, hửm?

- Phải, ta rất bẩn thỉu, người tốt nhất đừng chạm vào ta kéo ta làm ô uế người đó...

Y uất nghẹn gần từng tiếng, kiềm nén phần nộ- Ta nằm dưới thân không biết bao nhiêu nam nhân, người cũng từng thấy qua, chẳng lẽ người không ghê tởm sao mà còn muốn chạm đến ta nữa? Tránh xa ta ra đi!

Cậi kinh ngạc nhìn y, rồi như chợt hiểu ra suy nghĩ của y liền liều mạng ôm chặt lấy y mang trở lại giường. Cậu hôn y, thật lâu, mặc kệ y vùng vẫy tránh đi nhưng cậu vẫn kiên trì giữ lại. Là cậu hại y, tất cả là lỗi của cậu, mà lỗi lớn nhất đó là không phát hiện ra tình cảm của y dành cho cậu nhiều đến mức nào, càng sai lầm hơn khi cậu không biết rằng cậu thực chất cũng yêu y, kể từ lúc áp y trên giường đêm đó. Y bỏ ra nhiều hơn cậu, giờ nên để cậu bù đắp lại hết cho y, làm y nhìn thấy được cái gọi là hạnh phúc cùng hoan hỷ.

Cậu thì thầm bên tai y từng câu từng chữ rõ ràng, còn nắm chặt bàn tay y áp lên ngực trái cậu để y nghe được cậu cũng đang xao động tâm can vì y. Y nhìn cậu, nước mắt sớm đã chảy xuống. Quả thật y yếu đuối vì cậu, nhưng cuối cùng cậu cũng đã trở thành ảnh vệ thật sự giúp y che đi cái yếu đuối ấy rồi.

Cậu hôn y lần nữa, y rụt rè hé môi đón nhận, dây dưa giao triền. Tay cậu vuốt ve nhẹ nhàng trên thân thể gầy yếu, mỗi khi chạm đến một vết sẹo lại là một trận đau lòng không thôi. Y cười bảo không sao, cậu lại càng thấy tim mình quặn lại, tự trách bản thân vô tâm trở mặt nhìn y bị vũ nhục, để bây giờ có hối cũng chẳng kịp nữa. Những vết sẹo xấu xí này sẽ lưu mãi trên người y, ví như nghìn mũi dao đâm xuyên tâm can cậu vậy. Nó nhắc cậu nhớ phải yêu thương y thật nhiều, nhiều hơn cả y yêu cậu.

Y run rẩy trong lòng cậu, không kiềm nén mà tự nhiên phát ra tiếng rên rỉ ái muội. Y chẳng cần giữ tôn nghiêm cho mình nữa, vì lần này và những lần sau cậu là ngoại lệ. Hai thân thể ấm áp quấn lấy nhau, cảm nhận nhịp đập trái tim nhau, cùng nhau chìm sâu vào bể ái dục. Họ không biết ngày mai có hạnh phúc hay không, nhưng ngay lúc này họ có nhau đã vui vẻ lắm rồi.

-Tin ta một lần cuối được chứ Phiêu? Ta muốn mang ánh sáng đến soi tỏ trái tim bị nhốt trong tăm tối của người! Cùng ta bước tiếp, ta sẽ bảo vệ tốt chủ nhân của ta. Ta yêu người, chủ nhân bảo bối!

Cậu cười, ôm ghì y vào lòng như sợ y biến mất. Y mỉm nhẹ, vươn tay vuốt tóc cậu, hôn lên môi cậu trả lời:

-Ta không tin nổi em vì em luôn gạt ta. Nhưng ta tin nhịp đập trái tim của em, cảm xúc không bao giờ là giả được đúng không? Ta yêu em, Nghiệt!

Cả hai nhìn nhau, ánh mắt lấp lánh hi vọng. Bên ngoài kia, phía chân trời ánh dương dần ló dạng, như lời chúc phúc tốt lành cho hai duyên phận vừa gắn chặt vào nhau.

*Chính văn hoàn.

8. Khuynh Nguyên - Chương 8: Phiên Ngoại 1: Phụ Tử

Ma Chủ gọi Phiêu tới để xử lý chuyện y đã hại chết các Ma chiến sĩ trong kế hoạch lần trước. Nghiệt nằng nặc đòi theo nên y đành dẫn cậu đi cùng. Họ quỳ trước Ma Chủ, chờ nghe người ban lời phán quyết. Ma Chủ không tỏ vẻ gì là tức giận, chỉ hỏi y 1 câu không liên quan lắm:

- Nếu ta nói ta là phụ thân con thì con có tha thứ cho ta không, Phiêu?

Y kinh ngạc ngẩng lên nhìn Ma Chủ, nhất thời không thốt được câu nào nhưng trong lòng tràn ngập thất vọng cùng chấn động. Cậu bên cạnh y cũng ngạc nhiên chẳng kém.

Ma Chủ nhìn y, hồi lâu mới chậm rãi kể:

- Ta lấy mẫu thân con theo định ước định sẵn của hai gia tộc. Nhưng vào 25 năm trước, ta đã gặp và yêu Ma Chủ của Ma giáo đoàn, lúc đó ta đang là Thánh kỵ sĩ của Thánh giáo đoàn được lệnh truy đuổi phản tặc nổi loạn là y. Y đã đem ta về Ma giáo đoàn cùng chung sống, sau mới biết mẫu thân con đã mang thai con. Vì việc này nên Quân vương đã tru di cửu tộc Gia môn công tước của ta. May mà bá tước Kinh Hạc đã cứu mang mẫu thân con, cho đến khi sinh con thì thú nàng ấy làm phu nhân. Vì trả thù cho gia tộc ta, Ma Chủ đã bị Quân vương tàn nhẫn kia thẩm sát. Từ đó ta mới thay thế y mở rộng thế lực Ma giáo đoàn, quyết tâm rửa hận. Cho đến lúc biết con bị ức hiếp ở phủ bá tước, ta đã sai người đến đón con về. Nhưng ta không thể thiên vị, nên suốt mười mấy năm chỉ luôn âm thầm quan sát con, hỗ trợ con thôi. Lúc con mang thằng nhóc này về, thấy ánh mắt của con nhìn nó ta đã biết con đã động tâm nên mới cho con tự quyết định. Việc hi sinh các Ma chiến sĩ là ta muốn xem con làm sao, nên ta cũng có lỗi chứ không riêng gì con. Còn nữa, ngày xử tử con ta đến cứu, nhưng thằng nhóc này đã hối hận kịp lúc khiến ta không còn gì mừng vui hơn. Ta không phải đang biện minh, mà mong con hiểu nỗi lòng của ta. Vì ta mà để con lưu lạc khổ sở, lại không dám nhận con vì lo mọi người nói ta thiên vị, lo con tự ti bỏ đi. Nhưng con đã thống khổ quá nhiều, ta chẳng thể bỏ mặc con được nữa. Cho ta 1 cơ hội bù đắp cho con được chứ? Con trai của ta!

Y yên lặng rất lâu. Cả Nghiệt và Ma Chủ lo lắng, hồi hộp nhìn y chờ đợi câu trả lời Y ngần ngại nhìn Ma Chủ, hai bàn tay siết chặt để ngăn cơn xúc cảm, thấp giọng nói:

-Con... con thật sự có thể có phụ thân sao?

Ma Chủ đau lòng ôm chầm lấy y, xoa xoa nhẹ lưng y mà rằng:

-Có thể! Vì con xứng đáng được hạnh phúc vui vẻ. Chuyện cũ đau thương cứ quên hết đi, sống cho thật tốt vào. Con còn phải gả chồng nữa chứ!

Câu nói của Ma Chủ làm cả y lẫn cậu đều đỏ bừng mặt vì ngượng ngùng. Y run run gọi ông 1 tiếng “phụ thân” khiến ông vui mừng khôn tả. Hôm ấy, cha con họ dành cả ngày để hàn huyên, vun đắp tình cảm ngỡ như đã mất suốt mười mấy năm nay.

9. Khuynh Nguyên - Chương 9: Phiên Ngoại 2: Hiệp Nghị

Lễ thành hôn của Phiêu và Nghiệt, y có ý mời Gia đình bá tước cùng mẫu thân y đến dự để giảng hoà dần dần. Y và cậu đã thống nhất, họ không muốn hai bên Thánh giáo đoàn và Ma giáo đoàn cứ hiềm khích mãi, oan gia nên giải không nên kết. Cậu cùng y liệu lĩnh đến phủ Bá tước, không may Quân vương và những người Thánh giáo đoàn theo bảo vệ cũng có mặt ở đấy. Hai người đụng độ, bắt buộc phải đánh nhau với họ. Cỗ hết sức tuyệt phục, bày tỏ thành ý, hơn nữa còn kể rõ ràng mọi việc cho họ nghe. Chính y cũng không oán không giận về những chuyện họ đã từng làm với y, còn mời cả Quân vương đến tham dự lễ cưới. Quân Vương tuy không tin nhưng cũng muốn thử một lần, ân oán hơn hai mươi năm cũng nên kết thúc bởi hẳn đã quá mệt mỏi. Còn phu nhân bá tước -mẫu thân y- cũng muốn bù đắp tình mẫu tử bấy lâu nay bà đã nợ y nên vui vẻ nhận lời có mặt.

Thế là Quân Vương cùng gia quyến nhà bá tước và các quân tinh nhuệ của Thánh giáo đoàn đến dự lễ thành hôn. Nhìn sơ còn nhầm họ đi đánh nhau ấy chứ. Họ làm thế chẳng qua lo lắng nếu giảng hoà không thành thì còn có đường mà thoái lui an toàn, tránh rơi vào thế bị vây hãm không lối thoát như những lần giao chiến trước kia.

-Lâu rồi không gặp, Quân vương! Cũng hơn hai mươi năm rồi nhỉ!

Ma Chủ mỉm cười đích thân đón Quân vương, ông thật ra cũng vẫn thù đối phương, nhưng vì con trai mong muốn hoà bình ông đành dần xuống giận dữ làm y vui lòng.. Quân vương cũng nhìn ra tia cảm hận trong mắt Ma Chủ, bản thân tự biết mình lúc trẻ cũng làm sai không ít, vì tự phụ và đa nghi nên đã hủy hoại ông cùng những thứ tốt đẹp mà ông có. Có lẽ đã đến lúc nên dừng lại thật. Bởi con trai ông là y, cũng phải trả giá quá nhiều rồi. Hắn cảm thán một tiếng thở dài, đáp lời:

-Ân! Cũng lâu thật đấy!

Họ ngồi đối diện, trầm lặng nhìn nhau, mặc cho ngoài kia mọi người đang múa hát tưng bừng chúc phúc cho đôi tân nhân. Họ không nói, nhưng trong lòng họ biết, đầu đá nhau lâu như thế cũng mệt lắm, oán thù cũng vơi bớt theo thời gian, nên nghỉ ngơi đi là vừa.

-Bảo bối hài lòng chứ? Ta đã cố gắng rồi, sau này cũng sẽ tiếp tục cố gắng, không thể để bảo bối hi sinh oan uổng như thế được. Ta sẽ bù đắp tất cả bằng tình cảm chân thật nhất của ta, ta xin hứa.

Cậu ôm eo y, sủng nịch nói. Y véo nhẹ mũi cậu, mỉm cười nũng nịu:

-Ta nói rồi, ta không bắt chàng làm gì cho ta, ta chỉ muốn nhìn thấy nụ cười của chàng là đủ mãn nguyện. Ta yêu chàng đến mù quáng mất rồi a!

-Ta cũng yêu bảo bối, đồ ngốc!

Cậu cụng cụng trán y, cùng nhau cười hạnh phúc. Thấy cảnh ấy, phu nhân bá tước đứng cách đó không xa khẽ thở ra nhẹ nhõm. Bá tước nhìn sang bà hỏi:

-Bao lâu nay phu nhân vẫn thấy có lỗi với nó, hôm xử tử nó còn đòi sống đòi chết. Phu nhân không nói rõ lòng mình cho nó biết sao?

-Không đâu! -bà ôn nhu nhìn về phía y -mười ba năm trước nó quyết định rời khỏi chính là điều tốt. Thà nó nghĩ thiếp vô tâm với nó, chứ nếu nó biết hết sự thật ngày đó, ngài nghĩ mọi việc sẽ tốt đẹp như bây giờ được sao? Nhưng mà giờ nó cũng chẳng còn hận chúng ta nữa, mọi chuyện hãy cho lui về quá khứ đi. Các con cũng đừng có ghét nó nữa đấy nhé!

Bà nhìn hai đứa con trai của bá tước đầy cảnh cáo. Cả hai lè lưỡi rồi cười cười nhìn về phía y. Cả hai từng khinh thường y, nhưng từ lần gặp lại y ở lãnh chúa phủ họ biết họ đã sai, chuyển sang ngưỡng mộ cùng khâm phục y rồi.

Lễ cưới và hiệp nghị được kí kết luôn trong 1 ngày. Từ đây, Quốc gia sẽ hoà hợp, không còn cảnh Thánh -Ma nội chiến. Cậu và y cũng bắt đầu những ngày vui vẻ tràn đầy. Những khoảng tối tăm lúc trước cứ thế trôi qua đi, để rồi trên chặn đường tiếp theo, họ nắm chặt tay nhau, cùng nhau tạo ra thế giới chỉ có tiếng cười của hạnh phúc.

Ai bảo trắng và đen, thiên đạo và ma đạo không thể sống cùng nhau nhỉ?

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ma-dao-khuy-nh-nguyen>